

ODUZIMANJE PREDMETA I IMOVINSKE KORISTI U KAZNENOM POSTUPKU

1/ UVODNA RAZMATRANJA

Oduzimanje predmeta sigurnosna je mjera koja se prema počinitelju kaznenog djela može primijeniti glede predmeta koji je bio namijenjen ili uporabljen za počinjenje kaznenog djela, ili je pak nastao počinjenjem kaznenog djela, kada postoji opasnost da će se određeni predmet ponovno uporabiti za počinjenje kaznenog djela, ili kada se radi zaštite opće sigurnosti ili moralnih razloga oduzimanje predmeta čini prijeko potrebnim (čl.80.st.1. KZ-a).

Zakon u određenim slučajevima propisuje obvezno oduzimanje predmeta (primjerice čl. 173.st.7. KZ-a).

S druge strane nitko ne može zadržati imovinsku korist ostvarenu kaznenim djelom, što je izričito propisano odredbom čl. 82.st.1. KZ-a.

Izložene zakonske odredbe predstavljaju pravni temelj za izricanje sigurnosnih mjera oduzimanja predmeta te za donošenje sudskih odluka o oduzimanju imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom.

Stvar naoko izgleda vrlo jednostavna i prividno gotovo da niti ne zaslužuje studiozniji osvrt.

Međutim, na jednom od koordinativnih sastanaka sa čelnicima Policijske uprave zadarske bilo je predloženo kako su policijske prostorije u kojima se čuvaju predmeti oduzeti u svezi sa kaznenim postupcima prepune oduzetih predmeta, neki od tih predmeta oduzeti su pred više od deset godina, a da policija nema saznanja da li su osobe od kojih su predmeti oduzeti osuđene, a kamoli da li su predmeti oduzeti.

Policija nema ovlast protekom odgovarajućeg roka uništiti predmete bez sudske odluke, kao ni vratiti ih osobama od kojih su oduzeti, jer smo svjedoci da u nekim slučajevima kazneni postupci traju godinama, i ponekad je nakon desetak godina potrebno provoditi ili dopunjavati određena vještačenja, odnosno provoditi kontrolna vještačenja.

U izlaganju ove teme namjera mi je pratiti pravni status i procesne odredbe o oduzetim predmetima od trenutka njihovog oduzimanja pa do konačne odluke suda, štoviše do konačne sudbine oduzetog predmeta, izložiti materijalnopravne i procesnopravne aspekte oduzimanja imovinskopravne koristi, te ukazati na suštinske razlike između ova dva instituta kaznenog prava, a institut oduzimanja imovinske koristi pribavljene kaznenim djelom provjeriti u praksi Županijskog suda u Zadru.

Na samom početku razmatranja potrebno je kazati da je u kaznenopravnom režimu novog Kaznenog zakonodavstva sigurnosna mjera oduzimanja predmeta kaznenopravna sankcija koja se izriče uz druge kaznenopravne sankcije sa svrhom da se njihovom primjenom otklanjaju uvjeti koji omogućavaju ili poticajno djeluju na počinjenje novog kaznenog djela.

S druge strane oduzimanje imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom u režimu novog Kaznenog zakona nije sigurnosna mjera dakle, ne spada u red kaznenopravnih sankcija, već je svrha ove mjere da se ne dopusti da izvršitelj kaznenog djela ostvari korist onim što je stečeno izvršenjem djela, jer bi to bilo pravno nedopustivo, nepravedno i nemoralno, što ovoj mjeri daje i određeni značaj generalne prevencije, jer se počiniteljima kaznenih djela njome stavlja na znanje da neće moći uživati korist ostvarenu izvršenjem kaznenog djela ("nadnicu za strah").

2/ ODUZIMANJE PREDMETA

Predmete o kojima je ovdje riječ najčešće privremeno oduzimanju redarstvene vlasti prilikom izvida kaznenih djela, kada postupaju po čl. 177. ZKP, odnosno prilikom poduzimanja hitnih istražnih radnji kada postupaju po čl. 184. st.1. ZKP, odnosno kada izvršavaju sudski nalog.

Zakonski osnov za privremeno oduzimanje predmeta redarstvene vlasti imaju u odredbi čl. 218. st.5. ZKP.

Pri oduzimanju predmeta valja naznačiti gdje su predmeti pronađeni, opisati ih i na drugi način osigurati utvrđivanje njihove istovjetnosti, a o oduzetim predmetima izdati potvrdu.

Redarstvene vlasti predmete mogu privremeno oduzeti temeljem sudskog pisanog naloga, ali i bez pisanog naloga ako je riječ o predmetima koji mogu poslužiti kao dokaz u kaznenom postupku, a pronađeni su prilikom pretrage stana ili osobe, odnosno drugih prostorija, ili su upotrijebljeni za izvršenje kaznenog djela, ili su pak pogodni za napad ili samopovrijeđivanje, ili se pak radi o predmetima koji prema Kaznenom zakonu moraju biti oduzeti ili ako to zahtijevaju interesi opće sigurnosti ili razlozi morala.

Razmatrani predmeti, dakle, nalaze se do konačne sudske odluke u rukama redarstvenih vlasti, te se čuvaju u ustrojstvenoj jedinici Ministarstva unutarnjih poslova.

Prema odredbi čl. 285. Privremenog službovnika Ministarstva unutarnjih poslova od 25. siječnja 1996. godine, ustrojstvena jedinica Ministarstva vodit će brigu o oduzetim predmetima, kako bi se s njima postupilo prema odluci suda, suda za prekršaje ili državnog odvjetnika.

Stavkom 2. članka 285. Privremenog službovnika propisano je da će se privremeno oduzeti predmeti vratiti vlasniku odnosno držatelju ako postupak bude obustavljen, osim kada se radi o predmetima koji se prema Kaznenom zakonu moraju oduzeti ako to zahtijevaju interesi opće sigurnosti ili razlozi morala (čl.281.st.4. Privremenog službovnika).

Odmah je uočiti da je odredba čl. 281.toč.4. Privremenog službovnika nejasna kada ovlašćuje službene osobe da bez pisanog naloga privremeno oduzmu predmete "koji se prema Kaznenom zakonu moraju oduzeti ako to zahtijevaju interesi opće sigurnosti ili razlozi morala".

Jer, prema odredbama Kaznenog zakona, a kako je prethodno izloženo, valja praviti razliku između predmeta koji se prema zakonu obvezno oduzimanju, od predmeta čije je oduzimanje potrebno radi zaštite opće sigurnosti ili iz moralnih razloga, pa nije potrebno da za privremeno oduzimanje predmeta ovi razlozi budu ispunjeni kumulativno.

Redarstvene vlasti očito očekuju od suda da ih obavijesti o svojoj odluci, bilo da je postupak obustavljen, a bilo da je okončan presudom kojom je optuženik oglašen krivim, ili oslobođen optužbe ili je pak optužba odbijena.

Ovo očekivanje redarstvenih vlasti na zakonu je posve utemeljeno, jer redarstvene vlasti privremeno oduzimanju predmete upravo da bi pred sudom poslužili kao dokaz, pa je logično da bez sudske odluke ne mogu odlučiti o konačnoj sudbini predmeta.

Iz odredbe čl. 463. st.1. i 2. ZKP slijedi da je i državni odvjetnik, ukoliko odbaci kaznenu prijavu, a oštećenik kao tužitelj ne preuzme kazneno gonjenje, ovlašten odlučiti da se oduzeti predmeti vrate vlasniku odnosno držatelju, ili pak da se oduzmu ukoliko je riječ o predmetima koji se po zakonu moraju oduzeti ili ako je oduzimanje predmeta prijeko potrebno iz sigurnosnih razloga ili razloga morala.

Ovo stoga što odredba čl. 463. st.1. i 2. ZKP ovlašćuje tijelo pred kojim se vodi postupak (dakle i državnog odvjetnika) da oduzme predmete koji se po kaznenom zakonu moraju oduzeti i kad kazneni postupak ne završi presudom kojom se okrivljenik proglašava krivim, ako to zahtijevaju probici javne sigurnosti ili zaštite časti i dostojanstva građana.

Prema odredbi st.2. čl.463. ZKP posebno rješenje o tome donosi tijelo pred kojim se vodio postupak kad je postupak završen odnosno obustavljen.

Odredbom čl. 463. st.3. ZKP propisano je da rješenje o oduzimanju predmeta u izloženom smislu donosi sud i kad je u presudi kojom je optuženik proglašen krivim propušteno da se donese odluka o oduzimanju takvih predmeta.

Ovime je upravo potkrijepljena naprijed izložena teza da je državni odvjetnik ovlašten donijeti odluku o povratu predmeta odnosno njihovom trajnom oduzimanju u slučaju kada je odbacio kaznenu prijavu.

Ukoliko je kazneni postupak pokrenut pred sudom (bilo podnošenjem istražnog zahtjeva, bilo pak podnošenjem optužnice ili optužnog prijedloga) posebno rješenje o tome (oduzimanju predmeta) donosi sud jer je, bez obzira na konačnu odluku upravo je sud ono tijelo pred kojim se vodio postupak u trenutku kada je postupak završen odnosno obustavljen.

Redarstvene vlasti ovlaštene su o sudbini oduzetih predmeta odlučivati samo do trenutka podnošenja kaznene prijave državnom odvjetniku.

Ukoliko se uz osudjujuću presudu primjenjuje sigurnosna mjera oduzimanja predmeta, posve je prirodno da tu sigurnosnu mjeru donosi i izriče raspravno vijeća istovremeno sa donošenjem i izricanjem presude.

Ukoliko, pak, do oduzimanja predmeta dolazi donošenjem posebnog rješenja nakon zaključenja glavne rasprave temeljem odredbe čl. 463. st.2. ili st.3. ZKP, takvo rješenje ovlašteno je donijeti izvanraspravno vijeće suda koji je odlučivalo o glavnoj stvari u prvom stupnju.

Ovo stoga, što je odredbama čl. 18. st.4. odnosno čl. 20. st.6. ZKP propisano da predsjednik vijeća općinskog odnosno županijskog suda odlučuje u slučajevima predviđenim u tom Zakonu, što znači da nadležnost predsjednika vijeća mora biti izričito zakonom predviđeno.

Oduzeti predmeti mogu biti vlasništvo počinitelja ili trećih osoba, a primjena ove sigurnosne mjere ne utječe na prava trećih osoba za naknadu štete zbog oduzetih predmeta prema počinitelju kaznenog djela (čl.80.st.2.KZ-a)

Sasvim je logično i prirodno da će o svojoj odluci, bila ona pozitivna ili negativna, nadležno tijelo (državni odvjetnik ili sud) obavijestiti redarstvenu vlast u čijoj ustrojstvenoj jedinici se nalaze na čuvanju oduzeti predmeti, kako bi se konačno odlučilo o pravnoj sudbini privremeno oduzetih predmeta, koji bez potrebe zasad opterećuju prostorije redarstvenih vlasti.

U sudskoj odluci kojom je izrečena ova mjera moraju se jasno naznačiti predmeti koji se oduzimaju, kao i osoba od koje se oduzimaju, jer se u protivnom mogu pojaviti problemi u postupku ovrhe.

Samo navođenje da se oduzimaju predmeti prema potvrdi o privremenom oduzimanju predmeta, kako to ponekad prakticiraju sudovi je pogrešno, te bi ovršni sud trebao odbiti provesti ovrhu iz razloga što izreka odluke nije u potpunosti jasna, pa time niti izvršiva.

3/ ODUZIMANJE IMOVINSKE KORISTI

Nitko ne može zadržati imovinsku korist ostvarenu kaznenim djelom (čl.82.st.1.KZ-a).

Imovinska korist oduzima se sudskom odlukom kojom se utvrđuje da je kazneno djelo počinjeno. Kad se utvrdi nemogućnost oduzimanja imovinske koristi koja se sastoji od novca, vrijednosnih papira ili stvari u cijelosti ili djelomično, sud je dužan obvezati počinitelja kaznenog djela na isplatu odgovarajuće protuvrijednosti u novčanom iznosu (čl.82. st.2. KZ-a).

Oduzimanje imovinske koristi zasigurno nema za svrhu omogućiti državi da dođe do neke materijalne koristi pa da se ona obogati izvršenjem kaznenog djela, čime bi država participirala u kriminalnoj dobiti. Naprotiv, oduzimanje imovinske koristi kao i dosuđivanje imovinskopravnog zahtjeva ima za cilj da imovinska korist ne ostane u rukama počinitelja kaznenog djela već da se uspostavi stanje narušeno izvršenjem kaznenog djela, a tek u slučaju da je oštećenik nepoznat, ili mu iz drugih razloga ne pripada pravo na ostvarenje odštetnog zahtjeva

(primjerice kod davanja mita) pravedno je da oduzeta imovinska korist pripadne društvenoj zajednici.

Prema odredbi čl. 82. st.3. KZ-a imovinska korist oduzet će se i kada se po bilo kojem pravnom temelju nalazi kod treće osobe (čl.18. Zakona o izmjenama i dopunama Kaznenog zakona - NN broj 129 od 22. prosinca 2000.g.).

Ovo nadalje znači da se imovinska korist ostvarena kaznenim djelom može oduzeti kako od optuženika tako i od trećih osoba na koju je imovinska korist bila prenesena pravnim poslom, ukoliko je treća osoba prema okolnostima znala, mogla znati ili bila dužna znati da je riječ o imovinskoj koristi pribavljenoj kaznenim djelom.

Nadalje, čl. 82.st.4. KZ-a (koji članak sankcionira oduzimanje imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom) propisano je pravo oštećenika tijekom kaznenog postupka ili najkasnije u roku od 3 mjeseca nakon pravomoćne odluke po oduzimanju predmeta, imovinskopravnim zahtjevom ili posebnom tužbom ostvariti svoje pravo glede oduzete imovinske koristi.

Oštećenik ima pravo namirenja u roku od 3 mjeseca nakon donošenja odluke o njegovom pravu.

Oduzimanje predmeta iz čl.82.st.4. KZ-a odnosi se ustvari na ono oduzimanje predmeta koje predstavlja oduzimanje imovinske koristi, a ne na sigurnosnu mjeru oduzimanja predmeta iz čl. 80. KZ-a, te se može reći da je riječ o terminološkoj nepreciznosti zakonodavca, jer ovdje očito nije riječ o oduzimanju predmeta kao sigurnosnoj mjeri iz čl. 80. KZ-a.

Kada se utvrdi nemogućnost oduzimanja imovinske koristi koja se sastoji od novca, vrijednosnih papira ili stvari u cijelosti ili djelomično, sud je dužan obvezati počinitelja kaznenog djela na isplatu odgovarajuće protuvrijednosti u novčanom iznosu (čl.82.st.2. KZ-a).

Postupak za oduzimanje imovinske koristi reguliran je odredbom čl. 464. do 472. ZKP.

Odredbom čl. 464. st.1. ZKP propisano je da se imovinska korist postignuta izvršenjem kaznenog djela utvrđuje u kaznenom postupku po službenoj dužnosti.

Sud i druga tijela pred kojima se vodi kazneni postupak dužni su u tijeku postupka prikupljati dokaze i istraživati okolnosti koje su važne za utvrđivanje imovinske koristi (čl. 464.st.2. ZKP).

Ako sud propusti izreći mjeru oduzimanja imovinske koristi, ne može to učiniti naknadnim rješenjem izvanraspravnog vijeća (za razliku od oduzimanja predmeta) što je ujedno i žalbeni razlog iz čl. 370. st.2. ZKP koji propust suda spada u povredu kaznenog zakona¹.

¹ Tako Pavišić-Veić, Komentar kaznenog zakona, Zagreb 1999. str. 231

Ukoliko sud propusti utvrditi visinu ostvarene imovinske koristi, propustio je time utvrditi odlučnu činjenicu, koji propust u slučaju žalbe u tom pravcu dovodi do ukidanja sudske odluke zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, a ne zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, kako je to u svojoj rješidbi broj KŽ-151/1999 od 7. ožujka 2000.g. smatrao Vrhovni sud Republike Hrvatske².

Ako je oštećenik stavio imovinskopravni zahtjev glede povrata stvari pribavljenih kaznenim djelom, odnosno glede svote koja odgovara vrijednosti stvari, imovinska korist utvrđivat će se samo u onom dijelu koji nije obuhvaćen imovinskopravnim zahtjevom (čl. 464. st.3. ZKP).

Iz izloženog slijedi da predmeti koji su od okrivljenika privremeno oduzeti mogu ujedno biti i predmeti pribavljeni kaznenim djelom, te mogu biti predmetom imovinskopravnog zahtjeva oštećenika, pa ukoliko je sud oštećeniku dosudio imovinskopravni zahtjev nalažući predaju tih predmeta oštećeniku, time je ujedno odlučeno i o sudbini oduzetih predmeta.

Moguće su i situacije da imovinskopravna korist koju je ostvario okrivljenik nadilazi vrijednost imovinskopravnog zahtjeva, u kom slučaju je sud dužan i pored toga što dosuđuje oštećeniku imovinskopravni zahtjev, po službenoj dužnosti odlučiti o oduzimanju kaznenim djelom pribavljene imovinske koristi.

Sud je ovlašten temeljem odredbe čl. 466. ZKP po slobodnoj ocjeni odmjeriti visinu iznosa imovinske koristi, ako bi njezino precizno utvrđivanje bilo skopčano sa srazmjernim teškoćama ili sa znatnim odugovlačenjem postupka.

Isto tako, kazneni sud je ovlašten po službenoj dužnosti odrediti privremene mjere osiguranja oduzimanja imovinske koristi, u kom slučaju primjenjuje odredbe Zakona o ovršnom postupku.

Privremenu mjeru može donijeti ovisno o fazi kaznenog postupka istražni sudac, predsjednik vijeća, odnosno raspravno vijeće (čl.136.st.2. ZKP).

Oduzimanje imovinske koristi sud može izreći u odluci (presudi ili rješenju) kojim se utvrđuje da je okrivljenik počinio kazneno djelo koje je predmet optužbe, neovisno o tome koju vrstu kaznene sankcije je primjenio prema okrivljeniku pa čak i ukoliko ga je oslobodio od kazne.

² U obrazloženju naznačene odluke Vrhovni sud navodi: "Naime, iako je državni odvjetnik optužnicom u činjeničnom opisu kaznenog djela iz čl. 173. st.3. u svezi st.2. pod točkom 4. optužnice protiv opt.T.A. i M.M. stavio na teret da su učinom djela pribavili imovinsku korist najmanje u iznosu 150 DEM i 1.150,00 kn, te predložio da im se navedeni iznos imovinske koristi oduzme, sud je iz činjeničnog opisa tog djela ispuštao upravo taj dio, a slijedom toga nije odlučio niti o prijedlogu za oduzimanje imovinske koristi, a za takvu odluku nije dao nikakve razloge.

Prema tome, navedenim postupanjem sud prvog stupnja je počinio apsolutno bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367.st.1.toč.11. ZKP, pa je sukladno odredbi čl.338.st.1. ZKP točku 4. presude suda prvog stupnja u odnosu na opt .T.A. i M.M. trebalo ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Iz izloženog slijedi da se odluka o oduzimanju imovinske koristi ne može donijeti na štetu okrivljenika protiv kojega je postupak obustavljen, ili je optužba odbijena ili je pak okrivljenik oslobođen od optužbe.

4/ IZVRŠENJE ODLUKE O ODUZIMANJU PREDMETA I IMOVINSKE KORISTI

Prema odredbi čl. 287. Zakona o izvršenju kaznenih i prekršajnih sankcija, sigurnosnu mjeru oduzimanja predmeta izvršuje sud koji je odluku donio u prvom stupnju, odnosno tijelo koje je donijelo odluku o primjeni te mjere.

Ista je situacija i sa izvršenjem odluke o oduzimanju imovinske koristi, obzirom da je odredbom čl. 288. ZIKPS propisano da sud koji je izrekao mjeru sigurnosti (u kontekstu novog kaznenog prava valja tumačiti da je riječ o sudu koji je donio odluku o oduzimanju imovinske koristi), po službenoj dužnosti pokreće postupak za izvršenje te mjere.

Analogno izloženo, logično je da će sud po službenoj dužnosti provesti i naknadno donesenu odluku o oduzimanju predmeta, ukoliko je prilikom donošenja presude kojom je okrivljenik oglašen krivim, propušteno izreći sigurnosnu mjeru oduzimanja predmeta.

Ukoliko je riječ o predmetima koji imaju određenu vrijednost, isti će se prodati po pravilima ovršnog postupka, preciznije rečeno u ovršnom postupku, te novac dobijen prodajom uplatiti u korist proračuna Republike Hrvatske.

Ukoliko je riječ o predmetima koje nemaju tržišne vrijednosti, ili su predmeti pod posebnim pravnim režimom u prometu, isti će se uništiti, odnosno ustupiti određenom državnom organu, ili zainteresiranoj ustanovi odnosno organizaciji.

Ukoliko je riječ o oduzimanju novca, isti se nakon pravomoćnosti odluke uplaćuje u korist proračuna Republike Hrvatske, što proizlazi iz odredbe čl. 290. ZIKPS.

5/ ZAKLJUČCI

1. Sigurnosna mjere oduzimanja predmeta, te oduzimanje imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom značajni su instituti kaznenog prava, kojim se postiže svrha izricanja kaznenih sankcija uopće, ali i štiti načelo da nitko ne može zadržati imovinsku korist ostvarenu kaznenim djelom jer bi to bilo nepravedno.

2/ Do privremenog oduzimanja predmeta od građana može doći prije pokretanja kaznenog postupka (prethodni kazneni postupak) ili pak nakon pokretanja kaznenog postupka, po nalogu suda ili po nahođenju redarstvenih vlasti u slučajevima navedenim zakonom.

3/ Privremeno oduzeti predmeti najčešće se čuvaju u nadležnoj ustrojstvenoj jedinici redarstvenih vlasti, a ponekad i kod nadležnog suda, a mogu služiti kao dokaz izvršenja

kaznenog djela, dokaz o visini pribavljene imovinske koristi, odnosno o osnovanosti odštetnog zahtjeva.

4/ Ukoliko redarstvene vlasti nisu podnijele kaznenu prijavu državnom odvjetniku ovlaštene su izvršiti povrat oduzetih predmeta vlasniku odnosno držatelju (detentoru).

5/ Ukoliko je podnesena kaznena prijava državnom odvjetniku, pa isti kaznenu prijavu odbaci, a oštećenik ne preuzme gonjenje, državni odvjetnik ovlašten je donijeti odluku o vraćanju predmeta odnosno o oduzimanju predmeta u slučajevima odredjenim zakonom (predmeti koji se po zakonu moraju oduzeti, odnosno predmeti čije je oduzimanje potrebno zbog interesa javne sigurnosti ili zaštite morala).

6/ Ukoliko je državni odvjetnik pokrenuo kazneni postupak pred nadležnim sudom, odluku o povratu ili oduzimanju predmeta ovlašten je donijeti isključivo sud.

7/ I državni odvjetnik i sud dužni su o svojim odlukama obavijestiti redarstvene vlasti, ukoliko se predmeti čuvaju u redarstvenoj ustrojstvenoj jedinici.

8/ Ukoliko je konačnu odluku o oduzimanju predmeta donijela redarstvena vlast ili državni odvjetnik, o žalbi odlučuje izvanraspravno vijeće nadležnog suda.

9/ Ukoliko je konačnu odluku o oduzimanju predmeta donijelo izvanraspravno vijeće nadležnog suda, nakon glavne rasprave, o žalbi odlučuje drugostupanjsko vijeće višeg suda.

10/ Odluku o oduzimanju imovinske koristi može donijeti jedino sud prilikom odlučivanja o glavnoj stvari, samo ukoliko okrivljenika oglasi krivim.

11/ Sigurnosnu mjeru oduzimanja predmeta izvršuje sud koji je donio odluku u prvom stupnju, a sa predmetima se postupa na način da će ih se prodati po pravilima ovršnog postupka, ukoliko imaju komercijalnu vrijednost, uništiti će ih se ukoliko nemaju vrijednosti odnosno ustupiti odredjenom državnom organu ili ustanovi, ako je riječ o predmetima koji su pod posebnim pravnim režimom u prometu (oružje, eksplozivne tvari, lijekovi, i sl.).

12/ Odluku o oduzimanju imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom izvršava općinski sud u postupku ovrhe a postupak pokreće po službenoj dužnosti sud koji je donio odluku.

Ukoliko se oduzima novac, isti se uplaćuje u korist proračuna Republike Hrvatske kao izvanredni prihod.

U Zadru, 13.studenog 2001. godine

BRANKO BRKIĆ
SUDAC ŽUPANIJSKOG
SUDA U ZADRU

PRAVNI IZVORI:

- 1/ Kazneni zakon ("NN"110/97),
- 2/ Zakon o kaznenom postupku ("NN" 110/97),
- 3/ Zakon o izvršenju krivičnih i prekršajnih sankcija,
- 4/ Privremeni službovnik Ministarstva unutarnih poslova od 25.siječnja 1996.g.,
- 5/ Pavišić-Veić, Komentar Kaznenog zakona, Zagreb 1999.,
- 6/ Željko Horvatić, Novo Hrvatsko Kazeno pravo, Zagreb 1997.,
- 7/ Franjo Bačić, Krivično pravo-Opći dio, Zagreb 1980.,
- 8/ Franjo Bačić, Opći dio-Informator, Zagreb 1995.,
- 9/ Davor Krapac, Zakon o kaznenom postupku, Zagreb 1998.